

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, dr. Gyurta Tibor Roland ügyvéd által képviselt felperesnek dr. Matyasovszki Tünde jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó-és Vámhivatal (1122 Budapest, Hajnóczy u. 7-9.) alperes ellen **kártérítés** iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. március 24. napján kelt 2. P. 20.352/2011/6. számú ítélete ellen a felperes 2011. június 22. napján 7. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az alperesnek 150.000 (százötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

A felperes 2010. június 14. napján előterjesztett keresetlevelében 7.403.000 Ft, ennek 2001. március 16. napjától számított a Ptk. 301. § (1) bekezdésében szabályozott kamata, és a perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest kártérítés címén. Előadta, hogy a Vám- és Pénzügyőrség Fővárosi Nyomozó Hivatala a Bü. 765/1997. számú nyomozás keretében lefoglalt öt személygépkocsit. A lefoglalást Vám- és Pénzügyőrség Központi Büntetőeljárás Parancsnoksága 2004. május 25. napján szüntette meg, és elrendelte a járművek vám eljárás lefolytatása utáni kiadását a felperesnek. A felperes a járművek károsodása miatt a Vám- és Pénzügyőrség ellen korábban pert kezdeményezett, melyben az alperest 1.575.000 Ft és kamatai megfizetésére kötelezték. Jelen keresete alapjául az szolgál, hogy álláspontja szerint a 13/1979. (VIII. 10.) IM rendelet 7. § (1) bekezdés d) pontja értelmében, ha a büntető eljárás során lefoglalt dolog értéke az

előreláthatólag hosszú ideig tartó tárolás miatt jelentősen csökkenne, a büntetőügyben eljáró hatóság a dolog előzetes értékesítése iránt intézkedik. 2000. március 1. napjától ezt a rendelkezést már a büntetőeljárás törvény is tartalmazta. Az alperes kártérítési felelősségét a felperes álláspontja szerint az a körülmény alapozza meg, hogy elmulasztotta a gépjárművek előzetes értékesítését elrendelni, jóllehet az ügyben teljesített jogsegélykérelem miatt tisztában kellett lennie az eljárás elhúzódásával. Emiatt a lefoglalt típusú gépkocsiban 1.062.000 Ft, a típusú gépkocsiban 2.979.000 Ft, az típusú gépkocsiban pedig 3.362.000 Ft, összesen 7.403.000 Ft értékcsökkenés keletkezett.

Az alperes védekezése ismeretében tagadta, hogy ítélt dologról lenne szó a követelése tárgyában, és az elévülési kifogást is alaptalannak minősítette, mert a Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati határozatát 2009. március 12. napján vette át, és ehhez képest már májusban felszólítást intézett az alpereshez, ami az elévülést megszakította. Nem a lefoglalást tekinti a károkozó jogellenes magatartásnak, hanem hogy a foglalás végrehajtása során nem volt megfelelő a tárolás, és hogy az alperes elmulasztotta az előzetes értékesítést.

Az alperes elsődlegesen a Pp. 157. § a) pontja és 130. § (1) bekezdés d) pontja alapján a per megszüntetését kérte, mert a peres felek között a gépkocsik lefoglalásából eredő kártérítési igény, ezen belül értékcsökkenés miatt már volt per folyamatban. A per megszüntetésének hiányában ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. A felperes amiatt érvényesített követelést, hogy az alperes 1997-ben mulasztotta el a három gépkocsi értékesítését. A kár akkor következett be, amikor a lefoglalás megtörtént, és a 2009. május 19. napján kelt felszólításig az öt éves elévülési idő letelt. Ha a bíróság az elévüléssel kapcsolatos okfejtését nem fogadná el, a keresetet azért is elutasítani kérte, mert az előzetes értékesítés elrendelésére a jogszabály mérlegelési jogot biztosított, a mérlegelés pedig nem lehetett jogellenes. Vitatta az összecszerűséget is.

A Fővárosi Bíróság 2011. március 24. napján meghozott 2. P. 20.352/2011/6. számú ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 370.000 Ft perköltséget. A le nem rótt 444.180 Ft kereseti illetékről akként rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság először az alperes per megszüntetésére vonatkozó indítványával foglalkozott, és kifejtette, hogy a felperes nem ugyanazon ténybeli alapon terjesztette elő a jelen perbeli kereseti kérelmét, mint a 18. ÓP. 633.739/2005. számú ügyben, amit a bíróság jogerősen elbírált. Más volt a jogellenes magatartás, mégpedig az előzetes értékesítés alperesi elmulasztása. A Pp. 130. § (1) bekezdés d) pontjában írt feltételek konjunktívak, és az együttes feltételek fennállta hiányában a per megszüntetésére nem látott alapot. Ezen álláspontja kialakításánál figyelemmel volt a Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati eljárásban kifejtett indokaira, miszerint az elsőfokú bíróság bizonyítást nem folytatott abban a körben, ami az előzetes értékesítés elmulasztásával kapcsolatos tényállításokat illeti. Az alperes alappal hivatkozott arra, hogy a felperes a keresetét ugyanazon jog iránt terjesztette elő, hiszen a per tárgyát képező három gépjárművel

kapcsolatosan érvényesített értékcsökkenést, de nem azon a ténybeli alapon, amit a bíróság már jogerősen elbírált.

Az alperes elévülési kifogását vizsgálva megállapította, hogy a gépjárművek 1997-től voltak lefoglalva. A felperes nem jelölte meg pontosan, hogy kárigénye mikor vált esedékessé, és a rendelkezésre álló adatok szerint a nyomozás során nem terjesztett elő előzetes értékesítésre irányuló kérelmet. Az elsőfokú bíróság azt a következtetést vonta le, hogy az előzetes értékesítést a jogsegélykérelem előtt kellett volna elrendelni, hiszen a felperes arra hivatkozott, hogy az alperes jogelődjének számolnia kellett volna a jogsegély elhúzódsával. Az elévülés szempontjából az esedékességnek, azaz a kár bekövetkeztének van jelentősége, hiszen a kár megtérítése a bekövetkeztekor nyomban esedékes. Az előzetes értékesítés elmulasztásával az alperes tehát akkor okozhatott kárt, ami előtt a jogsegélykérelemre sor került. Legkésőbb 1999. február 19-én kellett volna az előzetes értékesítést elrendelni. Az esedékesség napja ez a nap, és az öt éves elévülési időre tekintettel 2004. február 19-én az elévülés bekövetkezett.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a három gépjármű birtokbavételére 2004. május 25-i kiadást elrendelő határozat után volt lehetősége a felperesnek. Ekkor kerülhetett abba a helyzetbe, hogy a gépkocsikat átvéve észlelje a károsodást, a hiányokat, vagyis az értékcsökkenést. Az átvétel ekkor nem történt meg, mert a felperes nem intézkedett a vámeljárásban, és így a kiegyenlített raktározási díj miatt értékesítették a három gépkocsit. A 2004. május 25-i határozat meghozataláig, ami 2004. június 4-én emelkedett jogerőre, a birtokbavétel lehetőségéig a károsodás, ezen belül az értékcsökkenés észlelhetőségéig a felperes nem volt abban a helyzetben, hogy kárigényt érvényesítsen, ebben akadályozva volt. Ezt követően azonban egy év állt a rendelkezésére, hogy a büntetőeljárás alatti értékesítés elmulasztása miatt kárigényét érvényesítse. Ezen a hivatkozási alapon azonban csak 2009. május 19-én intézett felszólítást az alpereshez, azt követően, hogy értesült a Legfelsőbb Bíróság felülvizsgálati eljárásban meghozott döntéséről. 2005-ben megindult peres eljárás e körben az elévülést nem szakította meg, és a peres eljárás során nem is nyugodott az elévülés, hiszen az előzetes értékesítés elmulasztására alapított értékcsökkenésnek a 2005-ben indított perben történő érvényesítésében a felperes semmilyen módon nem volt akadályozva. A Ptk. 324. § (1) és 326. § (2) bekezdései értelmében a felperes követelésének elévülését állapította meg, mert a felperes a 2004. június 4-én jogerőre emelkedett határozattal részére kiadott gépjárművekkel kapcsolatos igényérvényesítési akadály megszűnése ellenére a követelését nem érvényesítette, ezt csak 2009. május 19-én tette meg a felülvizsgálati határozat ismeretében. Az elévült követelés a Ptk. 325. § (1) bekezdése szerint bírósági úton nem érvényesíthető, és ezen alapult a kereset elutasítása.

Az elsőfokú bíróság a felperesnek engedélyezett személyes költségmentességre tekintettel úgy rendelkezett, hogy a le nem rótt kereseti illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli, míg az alperes képviselével felmerült

költség megfizetésére a felperes a Pp. 78. § (1) és 86. § (3) bekezdései alapján köteles.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és kereseti kérelmének történő helyt adást, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a mellőzött bizonyítás lefolytatása érdekében az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helytelenül és iratellenesen állapította meg, ezért abból helytelen jogi következtetésre jutott, és így ítélete jogszabálysértő. Az elsőfokú ítélet iratellenesen állapította meg, hogy ő a kárigényének kezdő időpontját 1999. február 19. napjára tette, ilyen kijelentése ugyanis a perben nem volt. Az előzetes értékesítés elmaradása, mint jogellenes állapotfenntartó magatartás folyamatosan fennállt, ami a lefoglalás megszüntetésével vált befejezetté. A kár a lefoglalás megszüntetésekor következett be, és ezt követően volt lehetősége, hogy azt felmérje, megfogalmazza. Ezért a 2009. május 19-i levele az elévülési időn belül volt, az elévülést megszakította, és az ezzel ellentétes ítéleti következtetés jogszabálysértő. Az elsőfokú ítélet ezen túlmenően a Pp. 3. § (2) bekezdésébe is ütközik, ugyanis a kárigény esedékessé válására megjelölt időpont még csak utalásszerűen sem hangzott el a részéről, ezért a bíróság a felperesi jognyilatkozathoz kötve volt, melyet logikátlan következtetésével megsértett. Az elsőfokú bíróság az ügy elbírálásánál csak az elévülési kifogásra tekintettel hozott döntést, és az előterjesztett bizonyítási indítványokat indokolás nélkül mellőzte. Utóbb fellebbezési indokai kiegészítése keretében előadta, hogy kárigénye 2004. május 25. illetve június 4. napján vált esedékessé. Az elévülést nem az elkövetéstől, a károkozó magatartástól, hanem a „károkozás” bekövetkeztétől kell számítani, a kártérítés ekkor válik esedékessé. Az elévülés nyugvására vonatkozó szabály nem alkalmazható, az elévülés nem nyugodott, az az általa megjelölt két időpontban kezdődött. Az elsőfokú ítéletnek az az érvelése, hogy az elévülés a nyomozás felfüggesztésétől kezdődne, jogszabálysértő. E tárgyban utalt a büntetőeljárásról szóló 1973. évi I. törvény (régi Be.) 137. § (5) bekezdésére. Az alperesnek lehetősége lett volna a károk megelőzése érdekében az előzetes értékesítést elrendelni, mert az nem a gyanúsított személyével összefüggő cselekmény lett volna. A foglalásra vonatkozó szabályokat a felfüggesztés időszakára is alkalmazni kellett, az alperes nem volt elzárva az előzetes értékesítés lehetőségétől. Téves és jogszabálysértő az az elsőfokú ítéleti megállapítás, mely szerint az előzetes értékesítésre csak a jogsegélykérelem előterjesztését és a nyomozás felfüggesztését megelőzően lett volna lehetőség, ugyanis a jogszabály szerint erre az alperes a felfüggesztés tartama alatt is jogosult lett volna, de azt felróhatóan elmulasztotta. Megjegyezte: a gépkocsi értékvesztése - alperesi károkozás következtében - 1999. február 19. és 2004. május 25., június 4. napja között is folytatódott, a keresetben érvényesített kárösszeg 1999. február 19. napján még fenn sem állt. Az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését a Pp. 252. § (2) bekezdésére alapozva azért kérte, mert az elévülés kezdő időpontját a Pp. 3. § (2) bekezdésének megsértésével állapította meg, és ennek következménye, hogy nem folytatta le a szükséges bizonyítást, ami pedig a Pp. 252. § (3) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezést alapoz meg.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a felperesi követelés elévülését. Az elsőfokú ítélet rámutatott, hogy a felperes nem jelölte meg, mikor vált esedékessé a kárigénye. A felperes a nyomozás során előzetes értékesítésre irányuló kérelmet nem terjesztett elő, de perbeli nyilatkozataiból az állapítható meg, hogy a jogsegélykérelem előtt kellett volna az előzetes értékesítést elrendelni, hiszen a felperes hivatkozott arra, hogy az alperesi jogelődnek számolnia kellett volna a jogsegély elhúzóásával, és a kárt ez okozta. Ebből következik, hogy az alperesi jogelődnek 1999. február 19-én kellett volna az előzetes értékesítést elrendelnie, mert ekkor történt a jogsegélykérelem. Az elsőfokú bíróság kellő körültekintés mellett helyesen állapította meg, hogy a felperesi előadás alapján ez az időpont az irányadó, és ilyenként az elévülés kezdő időpontja, melytől számítva 2004. február 19-ig az elévülés letelt. A birtokbavételre a felperesnek a 2004. május 25-i kiadást elrendelő határozattal nyílt lehetősége, ekkor kerülhetett abba a helyzetbe, hogy a gépkocsikon észlelje az értékcsökkenést. Ehhez képest további egy év állt volna rendelkezésére, a Ptk. 326. § (2) bekezdése alapján az igény érvényesítésére, ami azonban csak 2009. május 19-én történt meg. Az előzményi peres eljárás az elévülést nem szakította meg, annak tartama alatt az elévülés nem is nyugodott, minthogy az előzetes értékesítés elmulasztására alapított értékcsökkenés a 2005-ben indult perben nem képezte az igényérvényesítés részét. A keresetlevél és a 2011. március 24-i tárgyaláson tett felperesi nyilatkozat alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy a felperes az előzetes értékesítés elmulasztásában jelölte meg a károkozó jogellenes alperesi magatartást. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes ennek folytán 1999. február 19. napjára tette azt az időpontot, amikor az előzetes értékesítés elmulasztásából eredő kárát állítja, vagyis az esedékesség napja ez a nap. A felperes valóban nem jelölte meg konkrétan dátumszerűen a károkozás napját, de a perben tett nyilatkozatai alapján az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy mi minősül az esedékesség napjának.

A felperes fellebbezése folytán az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt jogerőre emelkedett rendelkezése, a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet teljes terjedelmében felülbírálta (Pp. 228. § (4) bekezdés).

A felperes fellebbezése a következők szerint nem alapos.

A felperes fellebbezési kérelme az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére is irányult. A Pp. 252. § (2) bekezdése szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem, illetőleg a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül - végzéssel hatályon kívül helyezheti, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasíthatja, ha az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése miatt szükséges a tárgyalás megismétlése, illetőleg kiegészítése. A felperes által hivatkozott a Pp. 3. § (2) bekezdésének sérelme a perbeli esetben nem alapozza meg az ítélet hatályon kívül helyezését, nem indokolja az elsőfokú tárgyalás

megismétlését illetőleg kiegészítését. A Pp. 252. § (3) bekezdése kimondja, hogy ha a bizonyítási eljárásnak nagy terjedelmű vagy teljes megismétlése, illetőleg kiegészítése szükséges, anélkül azonban, hogy az (1) és (2) bekezdésben foglalt feltételek fennállnának, a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - mindenkor a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között - hatályon kívül helyezheti, és az elsőfokú bíróságot ebben a keretben a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasíthatja. Az elsőfokú bíróság valóban mellőzte a felperes által kért bizonyítást, és bár ennek okát az ítéletében nem fejtette ki, a kért bizonyítás teljesítése a másodfokú bíróság álláspontja szerint is szükségtelen.

Az elsőfokú bíróság ítélete érdemben felülbírálható volt, és a másodfokú bíróság egyetértett a kereset elutasításával a következő indokolásbeli kiegészítésekkel.

A felperes az előzetes értékesítés alperesi elrendelésének hiányára alapozta a keresetét. 2000. március 1. napján lépett hatályba a régi Be. módosítása, és ezen belül a 102/A. §-a. Ennek (1) bekezdése szerint a vádirat benyújtásáig az ügyész, azt követően a bíróság a lefoglalt dolog értékesítéséről határoz, ha a lefoglalt dolog a) gyors romlásnak van kitéve, b) huzamos tárolásra alkalmatlan. A (2) bekezdés értelmében a vádirat benyújtásáig az ügyész, azt követően a bíróság a lefoglalt dolog értékesítése iránt akkor is határozhat, ha a lefoglalt dolog a) kezelése, tárolása, illetve őrzése - különösen a dolog értékére, vagy az előreláthatólag hosszú ideig tartó tárolására tekintettel - aránytalan és jelentős költséggel járna, b) értéke az előreláthatólag hosszú ideig tartó tárolás miatt jelentősen csökkenne. E módosító rendelkezésnek a másodfokú bíróság álláspontja szerint azért van jelentősége, mert 2000. március 1. napját követően az alperes - még ha ez kötelezettsége is lett volna, bár nem volt -, nem rendelkezhetett a lefoglalt dolog értékesítéséről, mert a jogkört a jogalkotó a vádirat benyújtásáig terjedő időre az ügyészhez telepítette. Ha lett volna alperesi részről károkozó magatartás, az 2000. március 1. napjával lezárult. Az ezt követő idő értékcsökkenéséért - ha fennáll a hatósági felelősség - az alperest nem terheli, mert nem volt jogosult e tárgyban dönteni. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy 2003. július 1. napjától már az ügyészt sem illeti meg ez a jogkör, mert a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (új Be.) hatályba lépésétől a lefoglalt dolog előzetes értékesítése tárgyában a bíróságnak kell dönteni (új Be. 156. §).

Ha az alperesnek volt károkozó magatartása, az 2000. március 1. napjával lezárult, és kártérítési felelőssége csak az erre az időre kialakult - felperes által bizonyítandó összegű - kárért állhat fenn. Az alperes elévülési kifogása folytán az elsőfokú bíróság helyesen vizsgálta ennek feltételeit. Tény, hogy a felperest terhelte volna annak megjelölése, hogy mi volt az az utolsó időpont, amikor az alperes jogszabálysértés nélkül rendelkezhetett volna az előzetes értékesítésről, de ezt a felperes nem tette meg. Ehhez képest nem volt jogszabálysértő, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló adatok alapján maga próbálta megállapítani azt az időpontot, amikor még az alperes a döntését meghozhatta volna. Tény hogy ezzel a levezetéssel a másodfokú bíróság sem értett egyet, mert az alperest kártérítési

felelősség csak addig terhelheti, amíg az adott, kifogásolt, illetve hiányolt intézkedést jogában állt megtenni. Ez a másodfokú bíróság álláspontja szerint 2000. február 29. napja volt. A 2000. február 29. napjáig kialakult esetleges értékcsökkenés miatt az alperes kártérítési felelőssége a Ptk. 324. § (1) bekezdése értelmében 2005. február 28. napjáig volt érvényesíthető (Ptké. 3. § (2) és (3) bekezdés), amit a felperes elmulasztott. Az adott esetben az elévülés Ptk. 326. § (2) bekezdése szerinti nyugvása nem következett be, mert a felperest semmi sem akadályozta, hogy a lefoglalt járművek állapotáról informálódjon. Feltéve, de meg nem engedve, hogy a felperes nem tudhatott a lefoglalt járművek állapotáról, a 18. ÓP. 633.739/2005. számú ügyben a szakértő 2007. január 16. illetve április 12. napján terjesztette elő azokat a szakvéleményeit, amelyek a tárolás tartamára alapozott értékcsökkenésre kalkulációt tartalmaztak. Ezeket a felperes e per elsőfokú szakaszában megismerte, így már akkor az értékcsökkenés ezen fajtájára az igényét előterjeszthette volna, de nem tette, vagyis még ha az elévülés nyugvása felvetődhetne, az 2008. évben mindenképpen lezárult.

Az elsőfokú bíróság tehát helyesen állapította meg, hogy a felperes követelése - ha ilyen egyáltalán keletkezett - elévült, bár az időpontokat tekintve a másodfokú bíróság eltérő megállapítást tett.

A másodfokú bíróság azonban a következőknek is jelentőséget tulajdonít. A Ptk. 349. § (1) bekezdése esetén is irányadó Ptk. 339. § (1) bekezdése szerint a kártérítési felelősség feltétele a jogellenes magatartás, a kár és az okozati összefüggés. Bármelyik feltétel hiányában a kártérítésre irányuló kereset alaptalan. A vonatkozó jogszabályok sosem tették az erre hatáskörrel rendelkező büntetőeljárás hatóság kötelezettségévé az előzetes értékesítést. Ilyet sem az elkobzás végrehajtásáról, valamint a büntetőeljárás során lefoglalt dolgok kezeléséről szóló 13/1979. (VII. 10.) IM rendelet 7. §-a, sem a régi Be. 102/A. § (2) bekezdése, sem az új Be. 156. § (2) bekezdése nem szabályoz, az eljáró hatóság mérlegelésébe adja, hogy megfontolja ennek az intézkedésnek a szükségességét. A felperes soha nem nyújtott be kérelmet a lefoglalt gépkocsik előzetes értékesítésére. Sőt az alperes a korábbi perben megjelölt öt gépkocsiból kettőre (melyek jelen perben tényszerűen már nem érintettek) 1998. november 12. napján határozatot hozott az előzetes értékesítésről azzal az indokolással, hogy a tartós tárolásuk során az idő múlása miatt értékvesztésük jelentős. E határozattal szemben éppen a felperes élt meghatalmazott védője útján panasszal, melynek a Budapesti V-VIII-XIII. Kerületi Ügyészség B. 4894/1997/31-II. számú végzésével helyt adott, mert „a nyomozó hatóság által a határozat alapjául megjelölt indok - jelentős értékvesztés - az előzetes értékesítés elrendelését" nem alapozta meg. Vagyis, amikor az alperes rendelkezett az előzetes értékesítésről, azt éppen a felperes jogorvoslati kérelme akadályozta meg. Mindezzel a másodfokú bíróság arra kíván utalni, hogy az alperest jogellenes magatartás nem terheli.

Az előzetes értékesítés elrendelésével a felperes ténylegesen azt várta, hogy az alperes a felperes kárát csökkentse, azonban a Ptk. 340. § (1) bekezdése

értelmében a kárenyhítési kötelezettség nem a „károkozót”, hanem a károsultat terheli.

A szakszerűtlen tárolásból eredő kárt a 18. ÓP. 633.739/2005. számú perben meghozott jogerős ítélet megtéríteni rendelte. A jelen perben érvényesített kár a gépkocsikban azáltal következhetett be, hogy jellegűknél fogva a járművek az idő előrehaladtával amortizálódnak, műszaki megoldásaik avulnak. Ez az értékvesztés független minden emberi beavatkozástól. Az ilyen okból bekövetkező kár viselése a Ptk. 99. §-a értelmében a tulajdonost terheli, megtérítésére a Ptk. 339. §-a keretében nincs mód, hiszen azt nem valamely jogellenes magatartás idézi elő.

Mindezen indokok alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság indokoltan mellőzte a felperes által kért bizonyítást, mert a kereset elbírálására jogkérdés volt, ahhoz a kért tanúk vallomása többlet információt nem nyújthatott.

A másodfokú eljárásban pervesztes felperes a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes képviselőjével felmerült jogtanácsosi munkadíjat (Pp. 75. § (2) bekezdés) megtéríteni. A felperes számára engedélyezett költségmentesség (Pp. 84. § (1) bekezdés a) pont) folytán a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a értelmében az állam viseli.

, 2011. december 8.

Dr. Tölgy-Molnár László sk.
a tanács elnöke

Dr. Madarász Anna sk.
előadó bíró

Dr. Hőbl Katalin sk.
bíró

A kiadmány hitelül: